

2.

Κυριακάτικη εκδρομή

ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ, κατά το μεσημεράκι, το ογκώδες τζιπ της οικογένειας Παρωρίτη βρυχήθηκε, ενθουσιασμένο λες που κάποιοι το χρησιμοποιούσαν, και έσυρε τα πέντε χιλιάδες κυβικά του έξω απ' το γκαράζ, αφήνοντας πίσω του το σπίτι και την κυρία Μέμα, που το χαιρετούσε κουνώντας του ένα λευκό ξεσκονόπανο. Έπειτα από λίγη ώρα, το αυτοκίνητο κατάπινε αχόρταγα τα χιλιόμετρα της εθνικής οδού. Πίσω από τα φιμέ τζάμια, στη θέση του οδηγού, ο Μάξιμος Παρωρίτης βαστούσε συνοφρωμένος το τιμόνι.

«Κρίμα...» μουρμούρισε κάποια στιγμή. «Τέτοια αυτοκινητάρα και να μην τη χαιρόμαστε. Θα πρέπει να το καθιερώσουμε. Να ταξιδεύουμε πιο συχνά».

«Αστειεύεσαι, Μάξιμε;» τον επανέφερε στην τάξη η σύζυγός του. «Για ταξιδάκια αναψυχής είμαστε; Ξέρεις πόσο πίσω με πηγαίνει στη δουλειά αυτό το σημερινό;»

«Εμένα να δεις...» μουρμούρισε εκείνος παραδεχόμενος την ανοησία του.

Στο πίσω κάθισμα, ο Χρήστος και η Βικτώρια κοιτούσαν από τα παράθυρα σιωπηλοί. Στο παρελθόν είχαν εκφράσει αρκετές φορές την επιθυμία τους να ταξιδέψουν, τώρα όμως όλη αυτή η διαδικασία τους φαινόταν εξίσου βαρετή με τη συνηθισμένη τους ρουτίνα. Ακόμη και οι τηγανητές πατάτες που έφαγαν στο φαστ φουντ όπου έκαναν μια σύντομη στάση ήταν ολόιδιες με εκείνες που μαसουλούσαν στις ατέρμονες βόλτες τους στο εμπορικό κέντρο.

Η μονοτονία της εθνικής οδού τερματίστηκε έπειτα από δύο ώρες, όταν έστριψαν σε μια παράκαμψη και ακολούθησαν μια ταμπέλα που έγραφε: «Μουντή Κοιλιάδα 75 χλμ».

Λίγη ώρα αργότερα, το τζιπ έτρεχε σε έναν στενό επαρχιακό δρόμο γεμάτο λακκούβες και στροφές. Μετά από δύο ανεβοκατεβάσματα σε λόφους και βουναλάκια και τρεις στάσεις για να ξεξαλιστούν τα παιδιά, έφτασαν σε μια στενή κοιλάδα που στο κέντρο της έρεε βουδά ένα μικρό ποτάμι. Πυκνά δέντρα κάλυπταν και τις δυο όχθες, ενώ από πάνω τους κρεμόταν ένας ουρανόσ βαρύς σαν μολύδι.

«Το πάει για βροχή» είπε ο Χρήστος.

«Η αλήθεια είναι πως στη Μουντή Κοιλιάδα έχει πάντα συννεφιά» τον πληροφόρησε ο πατέρας του. «Είναι ένα τοπικό φαινόμενο με αντικυκλώνες, χαμηλά βαρομετρικά και τα ρέστα».

«Όμως, αγόρι μου, μην κοιτάς προς τα πάνω» είπε η Ελένη. «Κάπου διάβασα πως αυτό μπορεί να προκαλέσει άσχημο στραμπούληγμα στον λαιμό».

«Αυτό μας έλειπε...» μουρμούρισε ο Μάξιμος, κοιτά-

ζοντας τα παιδιά του από τον καθρέφτη. «Και εσύ, Βικτώρια, γιατί έβγαλες τα γυαλιά σου; Θύμισέ μου τι έχουμε πει!»

«Ότι πρέπει πάντα να βλέπουμε καθαρά» είπε το κορίτσι και τα ξαναφόρεσε.

«Έτσι μπράβο. Όποιος βλέπει θολά ονειροπολεί και τελικά δεν προκόβει σε αυτή τη ζωή».

Με αυτά και με αυτά, έφτασαν σε ένα πλάτωμα δίπλα στο ποτάμι και σταμάτησαν κάτω ακριβώς από μια κουτσουρεμένη ξύλινη ταμπέλα.

«Εδώ είμαστε» είπε ο Μάξιμος καθώς τραβούσε το χειρόφρενο.

«Προς Βροχερό Βουνό» διάβασε δυνατά ο Χρήστος. «Όμως...» έκανε έπειτα στρέφοντας πέρα δώθε το κεφάλι του. «Πού είναι ο δρόμος;»

Πράγματι, η ταμπέλα έδειχνε σε ένα στενό γεφυράκι που κρεμόταν ανάμεσα από τα αιωνόβια πλατάνια ενώνοντας τις όχθες του ποταμιού. Μόνο πεζός θα μπορούσε κανείς να το διαβεί και πάλι με μεγάλη προσοχή, αφού μερικά σανίδια του έλειπαν ενώ τα σκοινιά που το κρατούσαν είχαν ξεφτίσει σε επικίνδυνο βαθμό.

Ο Μάξιμος Παρωρίτης άνοιξε την πόρτα.

«Δεν υπάρχει δρόμος» είπε πηδώντας στο έδαφος. «Από δω αρχίζει το μονοπάτι για το Βροχερό Βουνό».

«Εννοείς πως θα πάμε με τα πόδια;» ρώτησε ο Χρήστος.

«Εμείς δε θα πάμε πουθενά. Εσείς θα πάτε» διευκρίνισε ο πατέρας του.

Τα παιδιά βγήκαν από το αυτοκίνητο και τον πλησίασαν αναστατωμένα.

«Ακούστε, παιδιά» πήρε τον λόγο η μητέρα. «Η προ-

γιαγιά σας ήταν απόλυτη ως προς αυτό. Απαιτεί εμείς να φύγουμε και εσείς να μείνετε εδώ, σε αυτό ακριβώς το σημείο, και να περιμένετε. Θα στείλει εκείνη κάποιον να σας παραλάβει».

Η Βικτώρια γούρλωσε τα μάτια της.

«Τι; Θα μείνουμε ολομόναχοι σε αυτή την ερημιά;»

«Ε, δεν είναι δα και ερημιά» είπε ο πατέρας της. «Ολόκληρος δρόμος περνάει εδώ δίπλα».

«Ναι, αλλά τόση ώρα δεν έχουμε δει ούτε ένα αυτοκίνητο!»

«Αυτό είναι λογικό. Γιατί να κουβαληθεί κανείς καλοκαιριάτικα στη Μουντή Κοιλιάδα; Χάθηκαν οι παραλίες;»

«Δεν μπορώ να καταλάβω πού θρίσκουν χρόνο για μπάνια...» μουρμούρισε αφηρημένη η Ελένη Παρωρίτη.

«Όπως και να έχει, ολόκληρα παιδιά είσαστε» είπε ο Μάξιμος. «Και στο κάτω κάτω της γραφής, τα κινητά τηλέφωνα τι σας τα αγοράσαμε; Μόνο για να στέλνετε μηνύματα στους φίλους σας και να χαζολογάτε στο ίντερνετ; Αν συμβεί το παραμικρό θα μας τηλεφωνήσετε και θα επιστρέψουμε αμέσως».

Η Βικτώρια έσκυψε το κεφάλι και προσπάθησε να συμβιδαστεί με τον κόμπο που έσφιγγε τον λαιμό της. Ένωθε μεγάλη ανασφάλεια δίχως τους γονείς της ή έστω την κυρία Μέμα, μα ήταν πολύ περήφανη για να πει το παραμικρό. Ο Χρήστος πάλι, με ύφος αδιάφορο, αλλά με χέρια που έτρεμαν ανεπαίσθητα, έβγαλε το τηλέφωνό του από την τσέπη και το κοίταξε. Ευτυχώς η μπαταρία ήταν μισοφορτισμένη και το σήμα σχετικά δυνατό.

Η Ελένη πλησίασε τα παιδιά της και τα άγγιξε στοργικά στην πλάτη.

«Εμείς, βρε κουτούτσικα, νομίζετε πως δεν ανησυχούμε; Ανησυχούμε και πολύ μάλιστα. Όμως το μέλλον σας προέχει, έτσι δεν είναι;»

Ο Μάξιμος κοίταξε το ρολόι του και της έκανε νόημα.

«Είναι ώρα να πηγαίνουμε» είπε η Ελένη και σκούπισε τρυφερά ένα δάκρυ από το μάγουλο της Βικτώριας.

Την ίδια στιγμή ο Μάξιμος άφηγε στο έδαφος τις βαλίτσες των παιδιών.

«Παραλίγο να το ξεχάσω» είπε και, ανοίγοντας ξανά το πορτμπαγκάζ, φανέρωσε από μέσα και δύο ομπρέλες.

«Δεν το έχουν πει για πλάκα Βροχερό Βουνό...»

Μετά οι γονείς φίλησαν τα παιδιά τους και μπήκαν στο αυτοκίνητο.

«Ό,τι θέλετε, αγάπες μου, μη διστάσετε να μας ενοχλήσετε!» φώναξε η Ελένη από το παράθυρο καθώς ο Μάξιμος έκανε μανούβρα για να πάρουν τον δρόμο της επιστροφής. Έπειτα ανέβασε το τζάμι για να μη χαθεί η θερμοκρασία του κλιματιστικού.

Σούρουπο στη Μουντή Κοιλάδα

ΟΤΑΝ ΤΟ ΤΖΙΠ ΕΞΑΦΑΝΙΣΤΗΚΕ στη στροφή του δρόμου, η Βικτώρια κάθισε πάνω στη βαλίτσα της και έμεινε να κοιτάζει τον αδερφό της, που περιφερόταν στο μικρό πλάτωμα με το κινητό του τηλέφωνο στο χέρι.

«Όσο πλησιάζω προς τη γέφυρα, το σήμα γίνεται όλο και πιο αδύναμο» την πληροφόρησε εκείνος. «Το δικό σου έχει σήμα;»

Η Βικτώρια έσκυψε το κεφάλι και δεν απάντησε.

«Μη μου πεις ότι το παράτησες πάλι στο σπίτι!» φώναξε ο Χρήστος. «Δε σε πιστεύω πια!»

Η Βικτώρια έμεινε σιωπηλή. Φοβόταν. Φοβόταν πολύ και από πάνω μια μεγάλη απορία τριγυρνούσε στο κεφάλι της. Πώς και οι γονείς τους είχαν αποφασίσει να τους παρατήσουν μόνους σε αυτή την ερημιά; Της φαινόταν αδιανόητο, δεν το χωρούσε το μυαλό της. Έβγαλε τα γυαλιά της και τα καθάρισε με την άκρη της μπλούζας της. Πριν τα ξαναφορέσει, θέλησε να ρίξει μια

ματιά γύρω της δίχως αυτά. Της άρεσε πού και πού να το κάνει. Να βλέπει τα αντικείμενα να θολώνουν και να αλλάζουν όψη. Εδώ, για παράδειγμα, οι φυλλωσιές των δέντρων, έτσι όπως απαντούσαν στις ξαφνικές ριπές του ανέμου, έμοιαζαν με πράσινες αγελάδες που ετοιμάζονταν να φταρνιστούν. Η Βικτώρια ακούμπησε τα γυαλιά δίπλα της. Και την άσφαλτο που έφευγε φιδογυριστή μακριά, θα μπορούσε κανείς, με λίγη φαντασία, να την περάσει για έναν μεγάλο βόα, που κοιμόταν χορτάτος έπειτα από το γεύμα του. Όμως τι ήταν εκείνα τα δύο φωτεινά σημάδια που γυάλιζαν μέσα στη θολούρα; Έσκυψε να πιάσει τα γυαλιά της για να το εξακριδώσει...

«Μα πού είναι;» έκανε κοιτώντας γύρω από τη δαλίτσα της.

«Τι έχασες;» ρώτησε ο αδερφός της και πήρε το βλέμμα του από το τηλέφωνο. «Τα γυαλιά σου!» έδωσε μόνος του την απάντηση βλέποντας ότι δεν τα φορούσε.

«Εδώ τα είχα ακουμπήσει. Δεν μπορώ να καταλάβω πού πήγαν!»

«Μα επιτέλους, πού έχεις το μυαλό σου;» τη μάλωσε ο Χρήστος καθώς έσκυβε για να ψάξει μέσα στα πεσμένα φύλλα. «Και γιατί παρακαλώ τα έβγαλες;»

«Έτσι ήθελα!» απάντησε πειστωμένη η Βικτώρια.

«Ξέχασα ότι έχω να κάνω με νιάναρο!» είπε ο αδερφός της. «Βρες τα λοιπόν μόνη σου.»

Και γυρίζοντάς της την πλάτη, κατευθύνθηκε πάλι προς το γεφυράκι.

Όμως δεν είχε κάνει ούτε λίγα βήματα και η Βικτώρια τον είδε να χοροπηδάει τινάζοντας τα χέρια του σαν ξε-

χαρβαλωμένος ανεμόμυλος, ενώ κάτι μαύρο πετάριζε μπροστά στο πρόσωπό του.

«Ένα πουλί!» φώναξε ο Χρήστος.

Πράγματι, ήταν ένα κατάμαυρο πουλί με γκριζωπό ράμφος. Ο Χρήστος το είδε πρώτα ολοκάθαρα και έπειτα λίγο πιο θολά. Άθελά του έτσι όπως χτυπιόταν είχε τινάξει τα γυαλιά του από το πρόσωπό του! Αφού έγινε αυτό, το πουλί πέταξε μακριά.

«Ωραία!» γκρίνιαξε ο Χρήστος καθώς έσκυβε για να τα ψάξει.

«Μα τι σε έπιασε και έβγαλες τα γυαλιά σου;» κάγχασε η Βικτώρια.

Ο Χρήστος την αγριοκοίταξε και έπειτα συνέχισε να ψάχνει μέσα στα φύλλα.

«Δεν μπορεί να έβγαλαν φτερά και να πέταξαν» μουρμούρισε. «Κάπου εδώ θα είναι».

Όσο όμως και αν έψαχνε στάθηκε αδύνατο να τα βρει. Την ίδια κατάληξη είχαν και οι προσπάθειες της Βικτώριας να βρει τα δικά της.

Μισή ώρα αργότερα, τα πρώτα σημάδια του σούρουπου βρήκαν τα αδέρφια να κάθονται μουντρομένα και δίχως γυαλιά πάνω στις βαλίτσες τους.

«Μα πότε επιτέλους θα έρθουν να μας πάρουν;» αναρωτήθηκε ο Χρήστος καθώς αφουγκραζόταν τους ήχους του δάσους που ακούγονταν όλο και πιο δυνατά.

Ένας λυγμός της αδερφής του τον έβγαλε από τις σκέψεις του.

Φοβάται η καημενούλα, σκέφτηκε και, σαν μεγαλύτερος κατά δύο λεπτά, είπε να δώσει τόπο στην οργή.

«Συνήθισα κάπως χωρίς γυαλιά» είπε για να την εμ-

ψυχώσει. «Άσε που έχει και πλάκα. Ας πούμε το μεγάλο φίδι εκεί είναι...»

«Ο δρόμος» μουρμούρισε η Βικτώρια και ρούφηξε τη μύτη της.

«Σωστή η σίστερ! Και αυτό το ξαπλωτό κουνέλι εκεί πέρα;»

«Οι ομπρέλες μας που έχουν πέσει στο χώμα η μια πάνω από την άλλη».

«Και εκείνα εκεί τα κεράκια που λαμπυρίζουν στα δεξιά σου;»

Ένα ρίγος διαπέρασε τη ραχοκοκαλιά της Βικτώριας.

«Δεν ξέρω αλλά κουνιούνται» ψέλλισε.

Ο Χρήστος πήγε να την αποπάρει μα... Ήταν αλήθεια! Τα δυο φωτεινά σημάδια κουνιόντουσαν. Για την ακρίβεια, τέσσερα γοργά πόδια τα έφερναν ελαφροπατώντας προς το μέρος τους. Η Βικτώρια έβγαλε μια μικρή κραυγή και στριμώχτηκε δίπλα στον αδερφό της.

«Μη φοβάσαι» έκανε εκείνος με φωνή που έτρεμε λίγο. «Νομίζω πως είναι ένας σκύλος. Ναι, σκύλος» συμπέρανε όταν το ζώο είχε πλησιάσει πια αρκετά για να μπορέσει να το διακρίνει ακόμη και ένας μύωπας.

Η Βικτώρια ανάσανε ανακουφισμένη. Φοβόταν πολλά πράγματα σ' αυτή τη ζωή, όχι όμως και τα σκυλιά.

«Δίκιο έχεις» είπε, μισοκλείνοντας τα μάτια της για να δει καλύτερα. «Και ξέρεις κάτι; Είναι ίδιος σχεδόν με τον σκύλο της κυρίας που μένει στον παραπάνω δρόμο από τον δικό μας. Τι ράτσα είναι εκείνος;»

«Λυκόσκυλο» είπε ο Χρήστος και ξεροκατάπιε.

«Ναι. Λυκόσκυλο. Μόνο που αυτός εδώ είναι πιο γκρίζος και τα μάτια του γυαλίζουν πιο πολύ. Και έχει

και πιο κοφτερά δόντια και η ανάσα του είναι πιο βρα-
χνή...»

Το ζώο είχε πια φτάσει δίπλα τους.

«Νομίζω πως δεν είναι λυκόσκυλο» είπε ο Χρήστος
που, λίγες μέρες πριν, είχε πετύχει ένα ντοκιμαντέρ με
άγρια ζώα στην τηλεόραση.

Δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει τη φράση του και το
ζώο σήκωσε το κεφάλι και άφησε ένα μακρόσυρτο ουρ-
λιαχτό να πλανηθεί μέσα στο δάσος. Οι ανάσες των παι-
διών σκάλωσαν στο στήθος τους. Λίγα δευτερόλεπτα με-
τά, μακρινά ουρλιαχτά ήρθαν σε απάντησή του. Αμέσως,
ο λύκος –γιατί, αλίμονο, σε αυτό το όχι και τόσο ευυπό-
ληπτο είδος ανήκε το συγκεκριμένο τετράποδο– πλησία-
σε τη μουςούδα του στο δεξί χέρι της Βικτώριας, άνοιξε
το στόμα του και εγκλώβισε το μανίκι της μπλούζας της
στις προιονωτές του οδοντοστοιχίες. Έπειτα, σφήνωσε τα
πόδια του στο χώμα και την τράβηξε, αναγκάζοντάς τη
να σηκωθεί.

Παλιά, όταν η Βικτώρια έβρισκε ακόμη ενδιαφέρον
στα παιδικά παραμύθια, της αρκούσε η σκέψη του λύκου
ξαπλωμένου στο κρεβάτι της γιαγιάς της Κοκκινοσκου-
φίτσας για να μείνει άγρυπνη όλη νύχτα. Και όμως, τώρα
που ένας πραγματικός λύκος, και μάλιστα δίχως νυχτικό,
την τραβούσε από το μανίκι, η Βικτώρια έδειχνε μια αξιο-
θαύμαστη ψυχραιμία. Ούτε έκλαιγε, ούτε τσίριζε, ούτε
χτυπιόταν. Μόνο έσερνε τα πόδια της δήμα το δήμα στα
ξερά φύλλα, με την καρδιά να χτυπά ξέφρενα, υπνωτι-
σμένη θαρρείς από τα μάτια του ζώου που έκαιγαν σαν
αναμμένα κάρβουνα μέσα στο λυκόφως.

Ο Χρήστος στην αρχή είχε μείνει άπραγος. Λες και δεν

ήταν η δική του αδερφή στα δόντια του αγριμιού μα κάποια ηθοποιός, που έπαιζε σε σίριαλ της τηλεόρασης. Τόσο έξω από κάθε λογική του φαινόταν αυτή η εικόνα που έδλεπε με τα μυωπικά του μάτια. Όμως, όταν το ελεύθερο χέρι της Βικτώριας τεντώθηκε ικετευτικά προς το μέρος του, το μυαλό του καθάρισε. Πετάχτηκε πάνω, το έπιασε και προσπάθησε να την τραβήξει πίσω. Ο λύκος γρύλισε απειλητικά και τράβηξε ακόμη πιο δυνατά. Ο Χρήστος ένιωσε την παλάμη της αδερφής του να ιδρώνει και δεν τόλμησε να επιμείνει. Χαλάρωσε λοιπόν την αντίστασή του και αφέθηκε και εκείνος στις διαθέσεις του ζώου. Τους πήγαινε προς το γεφυράκι.

Τότε μόνο ο Χρήστος θυμήθηκε το τηλέφωνό του και, δίχως άλλη καθυστέρηση, ο αντίχειρας του ελεύθερου χεριού άρχισε να χαϊδεύει την οθόνη. Όταν εμφανίστηκε η λέξη «μπαμπάς», τη χτύπησε ελαφρά. Η κλήση ξεκίνησε τη στιγμή ακριβώς που τα πόδια της Βικτώριας πατούσαν στο πρώτο σανίδι της γέφυρας και μετά από δύο χτυπήματα ο Μάξιμος Παρωρίτης απάντησε.

«Μπαμπά!» ξεκίνησε λαχανιασμένος ο Χρήστος. «Ένας...»

«Αγόρι μου, οδηγώ!» τον επέπληξε ήρεμα ο πατέρας του. «Ξέρεις πόσο είναι το πρόστιμο, με τον νέο Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας;»

Ο λύκος τράβηξε απότομα και ο Χρήστος παραπάτησε και έπεσε στο ένα του γόνατο. Με το τηλέφωνο πάντα στο αντί του, σηκώθηκε και άρπαξε ξανά το χέρι της αδερφής του, η οποία είχε πια σχεδόν διασχίσει τη γέφυρα.

«Άκουσέ με» έκανε. «Ένας λύκ...»

«Δεν ακούγεσαι καθαρά» τον διέκοψε ο πατέρας του.

«Αν είναι κάτι επείγον πάρε στο νούμερο της μαμάς. Εκείνη μπορεί να σου μιλήσει χωρίς κίνδυνο».

Και του το έκλεισε.

Δίχως να πάρει ανάσα, ο Χρήστος κάλεσε τη μητέρα του. Η κλήση όμως δεν ξεκίνησε ποτέ. Με το που τα πόδια του αγοριού πάτησαν την αντίπερα όχθη, το τηλέφωνο έβγαλε έναν ξέπνοο ήχο και έμεινε βουβό. Το σήμα είχε πια χαθεί.